RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 68.120 van 16 september 1997
in de zaak A. 74.019/XII-6.

In zake : Robert COPPENHOLLE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. DE MUYT,
kantoor houdende te MALDEGEM,
Koningin Astridlaan 34

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Robert COPPENHOLLE op 16 april 1997 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 februari 1997 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden waarbij het besluit van 26 november 1996 van de gemeenteraad van Knesselare houdende zijn afzetting wordt goedgekeurd en, bijkomend, om een dwangsom op te leggen van 10 000 BEF per dag dat de betrokken overheid het schorsingsarrest naast zich neer zal leggen;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. LUST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 9 juni 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 juni 1997, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 26 juni 1997, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 2 september 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. DE MUYT, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. LUST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1 Verzoeker COPPENHOLLE Robert is op 27 juni 1995 door de gemeenteraad van Knesselare tot gemeentelijk ontvanger benoemd met een opdracht van 26/38 per week. Op 29 juni 1995 is hij door de raad voor maatschappelijk welzijn van Knesselare benoemd tot O.C.M.W.-ontvanger voor het resterend gedeelte van zijn voltijdse tewerkstelling.

1.2 Op 4 november 1996 besluit het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare

tegen verzoeker een tuchtprocedure in te leiden bij de gemeenteraad. Het distilleert uit het door hem samengestelde dossier zeven tenlasteleggingen.

Bij brief van 4 november 1996 wordt verzoeker opgeroepen om op 26 november 1996 voor de gemeenteraad te verschijnen en zich daar te verdedigen voor de volgende tenlasteleggingen :

"1. Onbereikbaarheid tijdens de diensturen, alsook afwezigheid zonder het college hiervan in kennis te stellen;
2. Onverantwoord laattijdige betalingen zonder opgave van reden;
3. Onwettige betalingen;
4. Niet of laattijdig opvolgen van opdrachten, gegeven door het bestuur;
5. Scheldpartijen, bedreigingen en intimidatie van personeel, uitlatingen en insinuaties ten opzichte van het bestuur, de overheid en het personeel;
6. Zeer ernstige obstructie van de diensten, gebrek aan loyauteit in het uitvoeren van opdrachten".

De zevende door het college van burgemeester en schepenen geformuleerde tenlastelegging, te weten "het herhaaldelijk indienen van lasterlijke klachten bij de rijkswacht en de gerechtelijke overheid met immobilisme bij het bestuur en schrik bij het personeel tot gevolg" wordt in de mededeling niet meer weerhouden.

1.3 Het verhoor heeft plaats op 26 november 1996.

Uit de op dat verhoor gevolgde beraadslaging blijkt dat de gemeenteraad alle aan verzoeker ter kennis gebrachte tenlasteleggingen bewezen vindt. Met 13 stemmen voor en 5 tegen wordt het opleggen van een tuchtstraf noodzakelijk geacht; met 13 stemmen voor en 4 tegen wordt besloten verzoeker met onmiddellijke ingang af te zetten.

1.4 Verzoeker dient op 20 december 1996 bij de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden het

beroep in, voorgeschreven door artikel 5, lid 2, van het decreet van 24 juli 1991 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet.

Op 20 februari 1997 besluit de Vlaamse Minister van Binnenlandse Aangelegenheden de afzetting goed te keuren. Die beslissing, die het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering, wordt op 24 februari 1997 aan verzoeker ter kennis gebracht.

2. Overwegende dat de Raad van State slechts de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing kan bevelen op voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die kunnen leiden tot de vernietiging van de beslissing en dat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt bewezen;

3.1 Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, van de rechten van verdediging, van artikel 6 E.V.R.M. en van de beginselen van behoorlijk bestuur; dat hij (eerste onderdeel) uiteenzet dat "de toezichthoudende overheid met miskenning van de artikelen 287 en 288 van de gemeentewet, geen tuchtrechtelijk verslag heeft opgesteld ten behoeve van de tuchtoverheid (de gemeenteraad) teneinde aldus een duidelijk onderscheid te maken tussen de overheid die de tuchtrechtelijke vervolging instelt en de overheid die de straf uitspreekt" terwijl een dergelijk verslag, rekening houdend met het doel ervan, een samenvatting van de feiten moet bevatten, een "oordeel over de vraag of deze feiten al dan niet als tuchtfeiten kunnen worden gekwalificeerd", een voorstel om al dan niet te vervolgen en desgevallend een voorstel van straf en terwijl de beslissing van 4 november 1996 van het college van burgemeester en schepenen geenszins aan die voorwaarden

voldoet; dat hij vervolgens (tweede onderdeel van het middel) uiteenzet dat "de bestreden beslissing melding maakt van een proces-verbaal van verhoor van 7 februari 1997 van de burgemeester (...) en de (...) gemeentesecretaris (...)" terwijl dat proces-verbaal geen melding maakt van enige verklaring van de burgemeester of van de secretaris zodat het niet voldoet aan de in artikel 303, lid 1 van de nieuwe gemeentewet gestelde vereiste dat het "getrouw de verklaringen van de gehoorde moet weergeven"; dat hij tenslotte (derde onderdeel van het middel) aanvoert dat de gemeente Knesselare ter gelegenheid van de behandeling van de zaak in beroep en meer bepaald op de hoorzitting van 27 januari 1997 "bijkomende overtuigingsstukken en ook motivering aan het tuchtdossier (... heeft) toegevoegd, wat strijdig is met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen" omdat, wanneer eenmaal een beslissing is genomen, alleen de motieven die daarin zijn vermeld rechtsgeldig zijn;

3.2 Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen uiteenzet, met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel, dat het haar als toezichthoudende overheid niet toekomt een verslag op te maken ten behoeve van de gemeenteraad, dat artikel 287, § 1, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet voor het opleggen van een tuchtstraf aan de ontvanger geen voorafgaand verslag van de gemeentesecretaris verplicht stelt en dat de beslissing van 4 november 1996 van het college van burgemeester en schepenen inderdaad geen eindoordeel bevat over de feiten maar een vraag tot verder onderzoek en desgevallend passende maatregelen; dat zij, met betrekking tot het tweede onderdeel van het middel, opmerkt dat artikel 303, lid 1, van de nieuwe gemeentewet een verplichting oplegt aan de gemeenteraad en niet aan de toezichthoudende overheid en dat het proces-verbaal van het verhoor van de verzoekende partij dd. 7 februari 1997 dat verhoor correct weergeeft; dat

zij betreffende het derde onderdeel van het middel aanvoert dat de motiveringsverplichting niet inhoudt dat de gemeente bij de behandeling van de zaak in graad van beroep geen stukken zou mogen neerleggen waarmee geantwoord wordt op argumenten die in het beroepsschrift ontwikkeld zijn en dat de nieuw voorgelegde stukken vooral betrekking hebben op de weerlegging van het aangevoerde argument dat de gemeente gedurende het verhoor van verzoeker op 26 november 1996 afstand zou hebben gedaan van de zesde tenlastelegging;

3.3.1 Overwegende dat artikel 287, § 1, en 288 van de Nieuwe Gemeentewet als regel stellen dat, voor het opleggen van een tuchtstraf aan de daar bedoelde personeelsleden, een verslag van de gemeentesecretaris vereist is; dat evenwel die bepalingen zelf dat verslag niet verplicht stellen voor het opleggen van een tuchtstraf aan o.m. de plaatselijke ontvanger; dat die bepalingen het opleggen van een tuchtstraf aan een plaatselijke ontvanger ook niet afhankelijk maken van het bestaan van een verslag van een ander gemeentelijk orgaan, en zeker niet van een verslag van de toezichthoudende overheid; dat de bestreden beslissing derhalve de vormvoorschriften waarvan sprake in artikel 287 en 288 van de nieuwe gemeentewet niet miskend heeft; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

3.3.2 Overwegende dat het verhoor van 7 februari 1997 kadert in de procedure van goedkeuring van de door de gemeenteraad opgelegde tuchtstraf; dat artikel 303, lid 1, van de nieuwe gemeentewet, naar luid waarvan het proces-verbaal van verhoor "getrouw de verklaringen van de gehoorde weergeeft", een verplichting oplegt aan de gemeentelijke overheid die optreedt in een tuchtzaak en niet aan de overheid die zich moet uitspreken over de goedkeuring van de tuchtstraf; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

3.3.3 Overwegende dat verzoeker zelf uiteenzet dat de stukken die hij aanwijst bij het dossier zijn gevoegd op 27 januari 1997; dat het enkel bestrijden van het goedkeuringsbesluit de Raad van State ertoe noopt in dit stadium van de procedure vast te stellen dat de goedkeuringsbeslissing slechts op 20 februari 1997 genomen is en dat de verwerende partij die stukken bij haar beoordeling heeft kunnen betrekken; dat het derde onderdeel van het middel niet ernstig is;

4.1 Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de rechten van verdediging, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de behoorlijke motivering, doordat, bij de bespreking van de tuchtzaak in de gemeenteraad, de raadsman van verzoeker om de verdaging van de hoorzitting had gevraagd en doordat de gemeenteraad met een stemming in openbare zitting dat verzoek tot verdaging afgewezen heeft terwijl (eerste onderdeel) artikel 100 van de nieuwe gemeentewet voorschrijft dat op straffe van nietigheid "over tuchtprocedures" geheim moet worden gestemd, terwijl (tweede onderdeel) de vraag tot verdaging op ernstige gronden was gesteund, te weten het hangende kortgeding over het blokkeren van verzoekers computerbestanden betreffende de boekhouding, de hangende strafklachten van verzoeker en het verzoek om een getuigenverhoor te organiseren, en terwijl (derde onderdeel) negen gemeenteraadsleden die aan de beraadslaging over zijn zaak hebben deelgenomen niet als neutrale rechter konden optreden omdat zij misdrijven hadden gepleegd waartegen verzoeker een strafklacht had ingediend;

4.2 Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ten aanzien van het eerste onderdeel van het middel uiteenzet dat een vraag om uitstel van een tuchtverhoor geen betrekking heeft op "tuchtstraffen", maar op "de organisatie van het horen en

nopens de wijze van het horen" waarvoor de wet geen geheime stemming oplegt; dat zij ten aanzien van het tweede onderdeel van het middel stelt dat de tuchtoverheid bij het beoordelen van een vraag om uitstel over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt terwijl verzoeker in gebreke is gebleven voor de gemeenteraad aan te tonen dat de uitslag van het kortgeding belangrijke gegevens voor de tuchtzaak kon reveleren, dat de kortgedingprocedure en de strafklachten "enig oorzakelijk en rechtstreeks verband zouden vertonen met de ten laste gelegde feiten" en dat het verhoor van welbepaalde getuigen zijn zaak kon dienen; dat zij op het derde onderdeel van het middel antwoordt dat een ambtenaar niet de gelegenheid mag krijgen om zelf, bij wege van het indienen van een strafklacht tegen bepaalde gemeenteraadsleden en de daarop steunende wraking, "het eigen tuchtcollege samen te stellen", dat het indienen van een strafklacht niet betekent dat de betrokken gemeenteraadsleden "betrokken zijn bij de tuchtfeiten" en plots rechter worden in de eigen zaak en dat de eigen aard van het tuchtrecht ertoe noopt het beginsel "nemo iudex in sua causa" te verzoenen met de mogelijkheid om regelmatig beslissingen te nemen;

4.3 Overwegende dat verzoeker met dit middel onregelmatigheden aanklaagt die de gemeenteraad zou hebben begaan bij de behandeling van zijn tuchtzaak; dat evenwel, gelet op de door verzoeker getrokken grenzen, het middel aldus moet begrepen worden dat de aangehaalde onregelmatigheden er de verwerende partij hadden moeten toe brengen de afzettingsbeslissing niet goed te keuren;

4.3.1 Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat artikel 100, eerste lid, van de nieuwe gemeentewet de geheime stemming in de gemeenteraad verplicht stelt voor beslissingen over "tuchtstraffen"; dat een beslissing over het verdagen van een agendapunt, weze het dat het, als te dezen, betrekking

heeft op de behandeling van een tuchtzaak en inzonderheid het verhoor van de betrokkene, niet begrepen is in de gevallen waarvoor artikel 100 van de nieuwe gemeentewet de geheime stemming verplicht stelt; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

4.3.2 Overwegende dat het tweede onderdeel van het middel gericht is tegen het niet in aanmerking nemen door de gemeenteraad van de door verzoeker aangevoerde redenen om de hoorzitting te verdagen;

Overwegende dat het prima facie onderzoek waarmee de Raad van State vorderingen tot schorsing van tenuitvoerlegging moet afdoen de Raad er in dit geval niet toe brengt het tweede onderdeel van het middel ernstig te bevinden; dat het eenvoudig verwijzen naar een aanhangig kortgeding of naar ingediende strafklachten of de enkele vraag om een getuigenverhoor te organiseren er de gemeenteraad niet toe verplicht de behandeling van de zaak uit te stellen; dat blijkens het proces-verbaal van verhoor dd. 26 november 1996 verzoekers raadsman tegenover de gemeenteraad niet concreet aangetoond heeft op welke wijze een uitstel van behandeling van de zaak tot aan de afloop van de gerechtelijke procedures of een getuigenverhoor de gemeenteraadsleden beter zou kunnen voorlichten met betrekking tot de beoordeling van de verschillende tenlasteleggingen; dat de gemeenteraad dan ook terecht de vraag van verzoeker op grond van de in de tuchtstrafbeslissing aangehaalde overwegingen verworpen heeft; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

4.3.3. Overwegende, wat het derde onderdeel van het middel betreft, dat het indienen van strafklachten tegen gemeenteraadsleden niet volstaat om die gemeenteraadsleden als zo persoonlijk bij de tuchtzaak van een ambtenaar betrokken te zien dat zij geacht moeten worden als lid van de gemeenteraad niet meer de vereiste

afstandelijkheid te kunnen bewaren; dat de verzoekende partij er niet in slaagt concrete gegevens voor te leggen die ongehoorde animositeit tegenover zijn persoon bij een of meer gemeenteraadsleden aannemelijk maakt; dat voor het overige de motivering van de bestreden goedkeuringsbeslissing te dezen volledig wordt bijgevallen; dat het derde onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.1.1 Overwegende dat verzoeker in het derde middel aanvoert dat "het bestreden besluit zich bij de beoordeling van de ten laste gelegde feiten gesteund (heeft) op onwettige bewijsstukken die na de tuchtprocedure aan het bundel werden toegevoegd en geen deel uitmaakten van het oorspronkelijk tuchtdossier, terwijl (hij) de feiten ab initio (heeft) ontkend" en dat de verwerende partij de door hem voor de gemeenteraad en in graad van beroep gemaakte opmerkingen niet beantwoord heeft zodat de bestreden beslissing "berust op niet bestaande feiten, onjuistheden of juridisch ongegronde beschouwingen" en genomen is met miskenning van de geldende regels inzake de bewijsvoering en de formele motivering; dat hij vervolgens, in zes onderdelen van het middel, deze aspecten van de zaak nader toelicht met betrekking tot elk der tenlasteleggingen;

5.1.2 Overwegende dat de bestreden beslissing kadert in het aan de verwerende partij toegekende goedkeuringstoezicht; dat in dat kader de verwerende partij niet vermag de beoordeling van de gemeenteraad over te doen en daarbij desgevallend gegevens in aanmerking te nemen die niet aan de gemeenteraad ter kennis waren; dat de bevoegdheid van de overheid die met de goedkeuring van een door de gemeenteraad opgelegde tuchtstraf belast is, ertoe beperkt is na te gaan of de gemeenteraad met inachtneming van de gegevens waarover hij beschikte correct gehandeld heeft o.m. toen hij de aan verzoeker ten laste gelegde tuchtinbreuken als

bewezen beschouwde; dat een goedkeuringsbeslissing dienvolgens onregelmatig is wanneer vastgesteld moet worden dat de gemeenteraad op grond van de hem ter beschikking staande gegevens de tenlasteleggingen niet voor bewezen kon houden of wanneer de goedkeurende overheid slechts tot de goedkeuringsbeslissing vermocht te komen met inachtneming van gegevens die de gemeenteraad niet in overweging genomen heeft; dat het onderzoek van het middel vanuit dat oogpunt moet gebeuren;

5.2.1.1 Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de eerste tenlastelegging (onbereikbaarheid tijdens de diensturen en afwezigheid op de dienst zonder kennisgeving) betoogt dat hij "aan geen wettelijke uren is gebonden" zodat de beslissing van 13 mei 1996 van het college van burgemeester en schepenen waarbij zijn uurrooster wordt vastgesteld "niet wettelijk verantwoord kan worden", dat hij elke dag beschikbaar is geweest, dat hij zijn tijdelijke afwezigheid aan de hand van zijn dagboek bewezen heeft en dat de vaststelling van zijn afwezigheden "gemanipuleerd" is (ten bewijze waarvan hem een onbeschikbaarheid op een zondag wordt verweten), dat indien het "een elementaire vorm van beleefdheid" zou zijn het schepencollege op de hoogte te stellen van een tijdelijke afwezigheid zulks nog geen reden kon zijn om hem af te zetten, dat de bestreden beslissing steunt op een in graad van beroep overgelegd document van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen waarin gesteld wordt dat een ambtenaar ertoe gehouden is te bewijzen dat hij voldoende uren gepresteerd heeft, dat er geen verslag is opgemaakt omtrent "elke zogezegde niet-bereikbaarheid" en dat hij nooit kennis heeft gekregen van de brief van 13 september 1996 van de burgemeester waarin hij werd aangemaand uitleg te geven over zijn afwezigheden;

5.2.1.2 Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing op pertinente

wijze uiteenzet waarom er tot goedkeuring overgegaan is; dat zij in dat verband uiteenzet dat de beslissing van 6 augustus 1996 om aan verzoeker 6,5 dagen wedde in te houden wegens onverantwoorde afwezigheid niet betwist is geworden en dat de verwijzing naar een schrijven van de provinciegouverneur geen enkel voorschrift schendt omdat het slechts betrekking heeft op een feit dat van in den beginne bij de zaak betrokken is; dat zij betoogt dat dat het integendeel verzoeker is die in graad van beroep nieuwe stukken aangebracht heeft, te weten zijn agenda, en dat het goedkeuringsbesluit dat gegeven oordeelkundig ontmoet heeft; dat zij daaraan toevoegt dat verzoeker helemaal niet bewijst wanneer hij wel bereikbaar was en dat de onafhankelijkheid waarmee de ontvanger zijn ambt vervult hem niet vrijstelt van het leveren van prestaties en van de verplichting om bereikbaar te zijn;

5.2.1.3 Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare, onder wiens gezag verzoeker het ambt van plaatselijke gemeenteontvanger uitoefent, op 13 mei 1996 besloten heeft de wekelijkse werkuurregeling van verzoeker, wat zijn opdracht in de gemeente betreft, vast te stellen en hem de verplichting opgelegd heeft "iedere afwezigheid (...) vooraf aan het College (te melden)"; dat in functie van die werkregeling gedurende de daaropvolgende maanden lijsten zijn aangelegd waarop de veelvuldige afwezigheid van verzoeker op zijn dienst vastgesteld is en dat de aldus vastgestelde afwezigheden door de gemeenteraad in aanmerking zijn genomen om de tenlastelegging voor bewezen te houden; dat verzoeker in zijn verdediging voor de gemeenteraad uiteengezet heeft dat hij alle afwezigheden kon verantwoorden omdat hij "een agenda bijhoudt van zijn werkzaamheden" -agenda die hij niet aan de gemeenteraad voorgelegd heeft- en er in het algemeen op gewezen heeft dat hij zijn controletaak met de grootste onafhankelijkheid moet kunnen uitoefenen; dat de gemeenteraad met die gegevens voor ogen terecht heeft

kunnen vaststellen dat verzoeker herhaalde malen onbereikbaar is geweest zonder dat het college van burgemeester en schepenen daarvan in kennis was gesteld; dat de talrijke vaststellingen die de tenlastelegging onderbouwen en die verzoeker niet echt tegenspreekt de vraag of er ten onrechte geen afwezigheid op een zondag genoteerd is doet verworden tot een randprobleem die de tenlastelegging in haar geheel niet aan het wankelen brengt; dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar een brief van de gouverneur blijkens die beslissing zelf een verwijzing "ten overvloede" is; dat in die omstandigheden ook de bestreden goedkeuringsbeslissing de tenlastelegging terecht voor bewezen heeft kunnen houden; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.2.2.1 Overwegende dat verzoeker met betrekking tot het tweede onderdeel (onverantwoord laattijdige betalingen) aanvoert dat de eventuele laattijdigheid van de betalingen niet aan zijn schuld te wijten is, maar dat hij ze niet kon uitvoeren omdat de boekhouding door het bestuur geblokkeerd was en omdat de betalingsaanrekeningen niet wettelijk waren; dat hij ook doet gelden dat geen van de aanmaningen naar dewelke de bestreden beslissing verwijst hem ter kennis gebracht is en dat hij de notulen van het schepencollege van 23 september 1996, waarin is vastgesteld dat hij betalingen afhankelijk stelde van het inlossen door de gemeente van een aantal eisen, niet medeondertekend heeft;

5.2.2.2 Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat de notulen het bewijs vormen van de besprekingen en dat een klacht tegen het proces-verbaal van de vergadering van het college van burgemeester en schepenen dd. 23 september 1996 de bewijswaarde ervan niet vermindert; dat zij verzoekers uitleg over de weigering tot betaling verre van sluitend, onverschoonbaar en absoluut ontolereerbaar noemt;

5.2.2.3 Overwegende dat de bestreden beslissing terecht verwijst naar het aan de gemeenteraad voorgelegde tuchtdossier en naar de daarin voorkomende "aaneenschakeling van aanmaningen in verband met niet betaalde fakturen of laattijdige betalingen, ondanks het feit dat daaromtrent geldige mandaten bestonden"; dat verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze de door hem aan het gemeentebestuur verweten blokkering van de boekhouding een invloed heeft kunnen hebben op de laattijdigheid van die betalingen; dat de bestreden beslissing op overtuigende wijze op deze problematiek ingaat; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.2.3.1 Overwegende dat verzoeker met betrekking tot het derde onderdeel van het middel (uitvoeren van twee betalingen zonder betalingsopdracht) aanvoert dat de betalingen aan het O.C.M.W. maandelijks per twaalfden moeten gebeuren, dat hij dienaangaande niets onwettigs heeft gedaan en dat de betaling aan het Comité Muziekonderwijs betrekking heeft op een verplichte uitgave, die nadien ook door het bestuur gehonoreerd is;

5.2.3.2 Overwegende dat de verwerende partij antwoordt het honoreren van een betaling niet inhoudt dat die betalingen zonder mandaat kunnen gebeuren;

5.2.3.3. Overwegende dat de gemeenteraad aangenomen heeft dat verzoeker een bedrag van 150 000 BEF betaald heeft aan het Comité Muziekonderwijs en 10 000 000 BEF aan het O.C.M.W. zonder daarvoor over de vereiste betaalopdracht te beschikken; dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn verhoor toegegeven heeft dat hij de betalingen heeft gedaan zonder over een getekend mandaat te beschikken "zodat hij wettelijk gezien geen betalingen kon doen"; dat de uiteenzetting van verzoeker dat de betalingen nadien gehonoreerd zijn, niets afdoet aan de vastgestel-

de tekortkoming; dat het derde onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.2.4.1 Overwegende dat verzoeker met betrekking tot het vierde onderdeel van het middel (het niet of laattijdig gevolg geven aan opdrachten of aan vragen vanuit het bestuur) aanvoert dat het tuchtstrafbesluit van de gemeenteraad acht onderaanklachten in aanmerking neemt terwijl de brief waarmee hij werd uitgenodigd voor het verhoor door de gemeenteraad dat niet vermeldt, terwijl de bij de oproeping gevoegde beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 4 november 1996 die leemte niet vermag goed te maken en terwijl die beslissing ook nog melding maakte van een zevende tenlastelegging die in de oproepingsbrief niet werd overgenomen;

5.2.4.2 Overwegende dat de verwerende partij erop wijst dat de oproepingsbrief bijzonder duidelijk is doordat er expressis verbis wordt in aangegeven dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen wordt bijgesloten teneinde verzoeker een duidelijk beeld te geven van de feiten waarover hij zich moest verantwoorden; dat zij met betrekking tot het zevende punt, vervat in de beslissing van het schepencollege, opmerkt dat de voorzitter verklaard heeft dat op dit stuk geen vervolging ingesteld is;

5.2.4.3 Overwegende dat de gemeenteraad inderdaad onder de vierde tenlastelegging een aantal feiten begrepen heeft die blijkens de beslissing van 4 november 1996 van het college van burgemeester en schepenen oorspronkelijk, d.w.z. op het ogenblik van de kennisgeving van de tenlasteleggingen, onder een andere tenlastelegging, de zesde, waren ondergebracht; dat verzoeker evenwel niet aantoont en dat ook niet blijkt dat de nieuwe kwalificatie van de feiten verzoeker geschaad heeft of op enige wijze zijn rechten van verdediging beïnvloed heeft;

Overwegende dat de zevende tenlastelegging, zoals zij was geformuleerd in de beslissing van 4 november 1996 van het college van burgemeester en schepenen, als afzonderlijke aanklacht niet weerhouden is, maar dat zij door de gemeenteraad ter sprake is gebracht bij de behandeling van de vijfde tenlastelegging, waarover verzoeker zich behoorlijk heeft kunnen verdedigen; dat het vierde onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.2.5.1 Overwegende, wat het vijfde onderdeel van het middel betreft (smalende uitlatingen, scheldpartijen, bedreigingen en intimidatie van bestuur en personeelsleden), dat verzoeker stelt dat de oproeping niet concreet genoeg was en dat de bij de oproeping gevoegde beslissing van 4 november 1996 van het college van burgemeester en schepenen de nietigheid van de oproeping niet kan goedmaken;

5.2.5.2 Overwegende dat de verwerende partij terecht antwoordt dat de beslissing van 4 november 1996 van het college van burgemeester en schepenen de tenlasteleggingen vermeld in de eigenlijke oproepingsbrief op afdoende wijze concretiseert, d.w.z. op een wijze die het verzoeker mogelijk maakt een nuttige verdediging voor te bereiden; dat de oproeping niet nietig is wegens de enkele reden dat de tenlasteleggingen verduidelijkt worden in een bij de oproeping gevoegde beslissing van het college van burgemeester en schepenen; dat het vijfde onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.2.6.1 Overwegende dat verzoeker, wat het zesde onderdeel betreft (onverantwoorde houding die de werking van de gemeentelijke administratie zwaar belast en zelfs blokkeert) aanvoert dat de bestreden beslissing steun vindt in nieuwe stukken aangevoerd door de tuchtoverheid en dat dezelfde feiten worden ingeroepen om twee tenlasteleggingen te onderbouwen;

5.2.6.2 Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de gemeente tijdens de procedure in beroep geantwoord heeft op argumenten die verzoeker in zijn beroep had aangevoerd zodat de voorgelegde stukken niet hebben gediend om de tenlastelegging te bewijzen; dat zij ook stelt dat het niet verboden is eenzelfde feit aan te wenden om twee tenlasteleggingen te onderbouwen, dat het niet duidelijk is welk feit verzoeker hier bedoelt;

5.2.6.3 Overwegende dat het een tuchtoverheid niet verboden is aan eenzelfde feit verschillende kwalificaties te verbinden; dat het dossier er ook geen blijk van geeft dat de verwerende partij, om de opvatting van de gemeenteraad met betrekking tot de zesde tenlastelegging bij te vallen, gebruik zou gemaakt hebben van andere stukken dan deze waarover de gemeenteraad beschikte; dat het onderdeel van het middel niet ernstig is;

6.1 Overwegende dat verzoeker in een vierde middel aanvoert dat de bestreden beslissing op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen miskent, gebrekkig gemotiveerd is en artikel 282 van de nieuwe gemeentewet verkeerd toepast, doordat artikel 282 van de nieuwe gemeentewet de gemeenteraad toelaat een tuchtstraf op te leggen wegens "het tekortkomen in de beroepsplicht ofwel het in het gevaar brengen van de waardigheid van het ambt" terwijl de bestreden beslissing, die in de plaats gekomen is van de beslissing van de gemeenteraad, niet aangeeft dat verzoeker ofwel tekortgekomen is aan zijn beroepsplichten ofwel de waardigheid van het ambt in het gedrang gebracht heeft, doordat een eenvoudige verwijzing naar "obstructie" of "niet loyaal aan het bestuur" niet kan volstaan als motief voor een tuchtstraf en zeker niet voor een afzetting;

6.2 Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing kadert in de uitoefening van het administratief toezicht zodat zij niet in de plaats komt van de beslissing van de gemeenteraad, dat de verwijzing naar de gronwettelijke verplichting om vonnissen en arresten te motiveren niet relevant is omdat de beslissing uitgaat van een orgaan van het actief bestuur, en dat het gemeenteraadsbesluit duidelijke en pertinente motieven bevat die aantonen dat verzoeker wel degelijk tekortgekomen is aan zijn beroepsplichten;

6.3 Overwegende dat artikel 282 van de nieuwe gemeentewet de gevallen aanduidt waarin de gemeentelijke overheid aan haar ambtenaren een tuchtmaatregel kan opleggen; dat die bepaling er de gemeenteraad niet toe verplicht in een tuchtstrafbesluit formeel aan te geven dat of op welke wijze de bewezen geachte tenlasteleggingen een tuchtrechtelijk strafbare handeling uitmaken, zeker niet wanneer, zoals te dezen, er terzake geen opmerkingen zijn geformuleerd; dat ook de toezichthoudende overheid er niet toe gehouden is uitdrukkelijk dienaangaande te beschikken; dat het middel niet ernstig is;

7.1 Overwegende dat verzoeker in een vijfde middel de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert doordat verzoeker afgezet is wegens wrijvingen met het gemeentebestuur, terwijl de problematiek niet buiten het gemeentebestuur bekendgemaakt is, terwijl niemand -ook het gemeentebestuur niet- schade heeft geleden, terwijl de raad voor maatschappelijk welzijn op 4 december 1996 nog eenparig zijn vertrouwen in verzoeker heeft uitgesproken en terwijl hem geen enkel strafrechtelijk feit of ernstig vergrijp ten laste is gelegd; dat hij de overweging dat het vertrouwen in verzoeker onherstelbare schade heeft opgelopen "een zuiver willekeurige beslissing" noemt die gesteund is op politieke

gronden, dat hij niet inziet hoe hij het bestuur en inzonderheid de financiële dienst in discrediet zou hebben gebracht en dat hij van oordeel is dat er ten onrechte wordt gesproken van een recidief karakter van de tekortkomingen;

7.2 Overwegende dat de verwerende partij antwoord dat de enige vraag is of de overheid niet kennelijk onredelijk gehandeld heeft wanneer zij de zwaarste sanctie oplegde en dat het bestreden besluit pertinent motiveert waarom de afzetting in dit geval niet kennelijk onredelijk is; dat zij daaraan toevoegt dat de omstandigheid dat verzoeker zich bij het O.C.M.W. behoorlijk gedraagt niet inhoudt dat hij bij de gemeente geen tuchtfouten kan begaan;

7.3 Overwegende dat de Raad van State te dezen geplaatst wordt voor de vraag of de opgelegde tuchtstraf van de afzetting kennelijk onredelijk is; dat de Raad van State er zich in de huidige stand van het geding toe beperkt vast te stellen dat de gemeenteraad van oordeel is geweest dat het verder in dienst houden van verzoeker niet te verzoenen zou zijn met de noodzaak om de dienst financiën, en de gemeentelijke administratie in haar geheel, opnieuw normaal te laten functioneren en dat de gegevens van het dossier het kennelijk onredelijke van die conclusie niet aantonen, inzonderheid wanneer daarbij overwogen wordt dat een gemeenteontvanger een sleutelrol bekleedt in de dagelijkse werking van een gemeentebestuur; dat in die omstandigheden de verwerende partij de afzettingsbeslissing rechtmatig heeft kunnen goedkeuren; dat de door verzoeker aangevoerde argumenten niet vermogen het kennelijk onredelijke van de bestreden goedkeuringsbeslissing aan te tonen; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet voldaan is aan één van de grondvoorwaarden om de schorsing van de tenuitvoer-

legging van de bestreden beslissing te bevelen; dat de verwerping van de vordering tot schorsing de verwerping insluit van de vordering om een dwangsom op te leggen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot het opleggen van een dwangsom wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien september 1900 zevenennegentig, door :

de H. A. VANDENDRIESSCHE, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
Mevr. A. TRUYENS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **A. VANDENDRIESSCHE.**